

Ringkjøbing Inner Wheel, d. 01.02. 2005. 3 min. ved Hanne Lauritsen.

DET ANDET FORTOV.

Er vi generte? Har vi nok i vort eget?

Hvad er grunden til, at mange af os har meget svært ved at tale med venner og bekendte, når en sorg rammer dem?

Mange har endda så svært ved det, at når de møder den, der har mistet et barn, en ægtefælle, en nær slægtning, eller på anden måde er ramt af en sorg, hellere går over på "det andet fortov," end de stopper op for at tale om sorgen eller måske blot gi' et knus for at vise deres medfølelse, en handling der kan være med til at lindre smerten for den ramte. Det er slet ikke et spørgsmål om mange ord, men om nærhed.

Har man i første omgang undgået samtalen, er det endnu sværere at tage emnet op, næste gang man møder vedkommende. Det kan det ende med at blive en panisk flugt, der foruden at give en selv en dårlig samvittighed og skyldfølelse, også giver den der i forvejen er ramt en yderligere sorg, fordi denne i en meget følsom periode har speciel brug for de venner, som man kan føle sig svigtet af og derfor dobbelt ramt.

I mange tilfælde er det den, der er ramt af sorg, der selv må tage initiativ til en samtale, og det er meget nødvendigt for, at et venskab kan holde, at man også kan tale om sorg, for livet er ikke kun glæde.

Hvis man undgår at tale om skyggesiderne i tilværelsen med sine venner, vil der altid være en afstand, et lille gardin er trukket for følelserne, de mere alvorlige og personlige problemer kommer ikke frem, man er låst og ufri, der bli'r ikke løst op for sorgen.

Men det er meget svært at snakke om følelser. Hvordan føles sorgen?

Græder man, lukker man sig inde i sig selv, eller er man påtaget munter?

Uanset hvilken reaktion er det godt at tale med andre om det, måske bli'r det kun overfladisk, man berører problemet, men trods alt bedre end at tale om "vejret"

Alene det at nogen spørger, viser at der findes mennesker, der har tænkt på, hvordan man har det, selv om man ikke når ind til følelserne, kan det godt være en hjælp.

Hvor mange af os tør spørge en kræftpatient, er du bange for at dø?

Måske trænger vedkommende netop til at tale med nogen om det, vi tør vel næppe tale med vore nærmeste om det.

Hvorfor skal døden være et tabuemne?

Da jeg sad ved min mors dødsleje, spurgte hun mig, om jeg troede, hun snart skulle herfra?

Det måtte jeg desværre sige ja til, men vi kom ikke nærmere ind på det følelsesmæssige omkring døden, om hun var bange for det ukendte?

Det var for svært for mig, men måske ikke for hende?

De efterfølgende dage var hun meget ked af det, hvis vi gik, hun ville helst holde en af os i hånden hele tiden, derfor tror jeg, hun har været bange. Heldigvis var jeg der og holdt hende i hånden, da hun stille og fredfyldt sov ind.

Jeg tænker tit på, at jeg burde have haft mere mod til at snakke med hende om følelserne og døden, det samme gjaldt også overfor min far der døde et år tidligere. Måske har de ønsket det måske ikke? Der er ting vi aldrig får svar på.

Jeg er ikke selv speciel god til at tale om egne dybe følelser, men jeg flygter ikke over på "det andet fortov." Det er meget vigtigt, at vi tør berøre livets skyggesider og lytte til hinandens tanker såvel sorgfulde som glade, men skulle det blive for meget, så har vi jo "vejret", for bare det at tale med nogen er opløftende.

